

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗ ΜΑΣ ΞΕΧΝΑΣ!

Πρό διετίας ἦλθε στήν χώρα μας καί μίλησε στό Μέγαρο Μουσικῆς ἐνώπιον πολυπληθεστάτου ἀκροατηρίου ὁ διάσημος ἀμερικανοεβραῖος ψυχίατρος Ἴρβιν Γιάλομ. Τό θέμα του ἦταν «Ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ θανάτου». Συνεπῆς ἄθεος ὁ ἴδιος, ἔκανε ἕνα «κήρυγμα», πού εἶχε τό ἐξῆς τελικό «δί-δαγμα»:

«Ἐπιχειρήστε νά ζήσετε χωρίς τά προστατευτικά ‘κιγκλιδώματα’ πού προσφέρουν οἱ διάφορες θρησκείες - ἐννοῶ κάποια μορφή συνέχειας ἢ ἀθανασίας, πού ἀρνεῖται τό τελεσίδικο τοῦ θανάτου. Νομίζω ὅτι μποροῦμε νά ζήσουμε καλά χωρίς αὐτά τά κιγκλιδώματα...»

Ὅμως, τό παράξενο εἶναι, ὅτι ὁ ἴδιος (σέ πρόσφατο βιβλίο του) περιγράφει πόσο τόν συγκλόνισε ἕνα «πολύ ζωντανό» (ὅπως τό λέει) ὄνειρο, πού εἶδε τήν ἐπομένη νύχτα μετά τήν κηδεῖα τῆς μητέρας του: «Ἀκούω τήν μάνα μου νά οὐρλιάζει τό ὄνομά μου. Τρέχω πρός τό σπίτι τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας καί τήν βλέπω καθισμένη στήν σκάλα νά μοῦ φωνάζει: ‘Μή μᾶς ξεχνᾶς! Μή μᾶς ἀφήνεις νά χαθοῦμε’. Ἡ μάνα μου ΔΕΝ ΗΤΑΝ

ΠΕΘΑΜΕΝΗ. Ἦταν ζωντανή καί μέ φώναζε...»!

Καί καταλήγει ὁ Γιάλομ: «Πᾶνε τώρα δεκαοκτώ χρόνια ἀπό τόν θάνατο τῆς μητέρας μου, ἀλλά ἡ εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ ὄνειρου **ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ ΣΤΗ ΦΘΟΡΑ** καί λάμπει ἀκόμα πεντακάθαρα στό μυαλό μου. Κι ἐγώ **ὐπάκουσα** στήν κραυγή τῆς μάνας μου. Προσπαθῶ νά τήν θυμᾶμαι. Ἡ φράση ‘**μή μᾶς ξεχνᾶς**’ πάντα **ΜΕ ΣΥΓΚΙΝΕΙ...** καί τήν ἔχω περάσει σέ ἔργα μου»!

* * *

Ἀβίαστα ξεπηδᾶνε κάποια ἐρωτήματα. Ἀφοῦ ὁ ἄθεος «ἱεροκήρυκας» Γιάλομ δέν παραδέχεται κάποια συνέχεια μετά τόν θάνατο, καί τήν θεωρεῖ ψεύτικο ‘προστατευτικό κιγκλιδωμά’, τότε:

- Πῶς δίνει τόσο μεγάλη σημασία σέ ἕνα ὄνειρο, πού τόσο ἔντονα **ΜΑΡΤΥΡΕΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ** μετά τόν θάνατο;
- Γιατί «ἡ εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ ὄνειρου **ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ ΣΤΗ ΦΘΟΡΑ** καί λάμπει ἀκόμα πεντακάθαρα στό μυαλό του» μετά ἀπό 18 χρόνια;
- Γιατί νιώθει τήν ἀνάγκη **ΝΑ ΥΠΑ-**

ΟΔΗΓΟΙ ΤΥΦΛΟΙ

Μία ηλικιωμένη κυρία περίμενε στην άκρη μιᾶς πολυσύχναστης λεωφόρου. Δίσταζε νά διασχίσει τόν δρόμο λόγω τῆς μεγάλης κίνησης. Κάποια στιγμή ἀντιλαμβάνεται δίπλα τῆς ἕναν καλοντυμένο κύριο. Τοῦ λέει εὐγενικά:

-Νά περάσουμε μαζί μέ τόν δρόμο;

-Εὐχαρίστως, κυρία μου, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Τόν ἔπιασε, λοιπόν, ἀπό τό μπράτσο, καί προχώρησαν. Καί τότε, ἔγινε πανδαιμόνιο ἀπό τά κορναρίσματα καί τίς φωνές τῶν ὀδηγῶν. Ὁ ἄνθρωπος πήγαινε ζίκ-ζάκ, σάν μεθυσμένος.

Τέλος πάντων, τά κατάφεραν καί ἔφθασαν στήν ἀπέναντι πλευρά τῆς λεωφόρου. Γυρίζει ἡ κυρία ἀγανακτισμένη καί λέει στόν ἄγνωστο κύριο:

← **ΚΟΥΣΕΙ** στό οὐρλιαχτό-παράκληση τῆς 'πεθαμένης' μάνας του;

- Μήπως μέ ὅλα αὐτά, **ἀρνεῖται** κι αὐτός - χωρίς νά τό θέλει - **τό τελεσίδικο τοῦ θανάτου**;

* * *

Τό Πάσχα γιορτάζουμε τήν «ΑΠΑΝΤΗΣΗ» τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ στό οὐρλιαχτό-παράκληση «**μή μᾶς ξεχνᾶς**» ὅλων τῶν φυλακισμένων στά 'ταμεῖα τοῦ ἄδη' ψυχῶν.

Τήν Μεγάλη Παρασκευή, στά ἐγκώμια τοῦ Ἐπιταφίου φάλλουμε:

«**Ἰησοῦ Χριστέ μου, Βασιλεῦ τοῦ παντός, τί ζητῶν τοῖς ἐν τῷ Ἄδη ἐληλυθας; ἤ τό γένος ἀπολῦσαι τῶν βροτῶν;**» Δηλαδή: «**Τί ζητοῦσες, Χριστέ μου, καί κατέβηκες στόν ἄδη, παρά τό νά ἐλευθερώσεις τοὺς ἐκεῖ νεκρούς;**»

«**ὦ χαρᾶς ἐκείνης! ὦ πολλῆς ἡδο-**

-Χριστιανέ μου, παρ' ὀλίγο νά σκοτωθοῦμε. Πῶς πήγαινες ἔτσι; Στραβός εἶσαι;

-Ἀκριβῶς, κυρία μου. Εἶμαι τυφλός. Καί περίμενα κάποιο καλό ἄνθρωπο νά μέ βοηθήσει!

Κόκκαλο ἡ κυρία! Ψιθύρισε χίλιες συγνώμες καί ἀνεχώρησε.

* * *

Ἄν κοιτάξουμε γύρω μας, πόσα τέτοια, ἀνάλογα παραδείγματα θά δοῦμε στήν πνευματική ζωή! Ὑπάρχουν δηλ. πολλοί ἄνθρωποι, πού ἐμπιστεύονται μέ ἄνεση τά μέντιουμ, τοὺς ἀστρολόγους, τοὺς μάγους καί κάθε λογῆς «**τυφλοῦς**» (=κακούς!) συμβούλους· ἐνῶ δέν ἐμπιστεύονται τόν Χριστό ὡς Θεό τους καί τόν πνευματικό τους (ἄν ἔχουν βέβαια) ὡς σύμβουλο καί ὀδηγό! Συγχρόνως δέ λένε πῶς πιστεύουν στόν Χριστό!

Γιά τήν στάση αὐτή, μιᾶ καλή ἐξήγηση μᾶς δίνει ὁ διαπρεπῆς ἰταλός καθηγητής Οὐμπέρτο Ἴεκο, ἐρευνητής τέτοιων θεμάτων (ἐφημ. ΒΗΜΑ, 12-1-2003, σελ. Α39):

Ἡ λογική τῆς μαγείας ἐπιζει στήν ἐποχή μας καί θά τήν δοῦμε νά θριαμβεῖει πα-

νῆς! Ἰησοῦ ἦς τοὺς ἐν Ἄδη πεπλήρωκας, ἐν πυθμῆσι φῶς ἀστράψας ζοφεροῖς!» Δηλαδή, «μέ πόση χαρά καί μέ πόση ἡδονή γέμισες τοὺς αἰχμαλώτους τοῦ ἄδη, ἀστράπτοντας τό Φῶς Σου μέσα στά ζοφερά του σκοτάδια!»

Ὁ Χριστός δέν μᾶς ξέχασε. Δέν μᾶς ἄφησε νά χαθοῦμε. Ἀλλά ἔλαβε ἀνθρώπινη σάρκα, πάλαιψε μέ τόν θάνατο καί τόν νίκησε γιά χάρη μας. Καί ἔτσι μᾶς ἔδωσε τήν δυνατότητα νά πετάξουμε ὅλα τά ψεύτικα «προστατευτικά κιγκλιδώματα» τῆς ἄθειας «φιλοσοφίας» καί «ψυχολογίας», καί νά στηριχτοῦμε στόν **ΑΔΕΙΟ** Τάφο Του. Στόν Πανάγιο Τάφο Του, τόν Ὅποιο ὁ Ἴδιος ἄδειασε **ΑΥΤΕΕΟΥΣΙΩΣ** μέ τήν Ζωοποιό Του Ἀνάσταση!

Ἀρχιμ. Β.Α

Ἰσαάκ τοῦ Σύρου

ΥΓΕΙΑ-ΑΡΡΩΣΤΙΑ- ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ἡ φυσική κατάσταση γιά τήν ψυχή μας εἶναι νά μαθαίνει καί νά γνωρίζει ὅλα αὐτά πού γίνονται γύρω μας στόν κόσμο. Καί τά αἰσθητά. Καί τά νοητά. Καί τήν φύση, τόν ὑλικό κόσμο. Καί τίς ἔννοιες τῆς ἀλήθειας, τῆς χαρᾶς, τοῦ δικαίου.

Καί πάνω ἀπό ὅλα εἶναι ἡ γνώση

τοῦ Θεοῦ. Νά γνωρίσει ὁ ἄνθρωπος τόν Θεό.

* * *

Τό χειρότερο κακό γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι νά γεμίζει πάθη, πού τόν κάνουν καί κολλάει κάτω. Καί οὔτε τόν ἑαυτό του καταλαβαίνει τότε, οὔτε πολύ περισσότερο τόν Θεό. Ἡ κατάσταση αὐτή εἶναι διαστροφή. Παρά φύση κατάσταση.

Κατά φύση κατάσταση εἶναι νά φάχνει ὁ ἄνθρωπος γιά τά ἄνω! Ὅταν αὐτό τό ξεχνάει, ἤ τό παραμελεῖ, πέφτει, πέφτει κάτω, πολύ χαμηλά! Καί γεμίζει πάθη! Σωματικά καί ψυχικά!

← ντοῦ. Ἔτσι, ἀκόμη καί οἱ χριστιανοί ἀναγκάζονται νά μὴ μιλοῦν γιά τό μυστήριο τῆς Ἁγίας Τριάδος καί τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, βρίσκοντας πῶς βολικό νά ἐπιδεικνύουν τήν κεραυνοβόλο δράση τοῦ θαύματος.

Καί τοῦτο συμβαίνει, γιατί τό νά καταλάβουμε τί εἶναι ὁ Χριστός καί νά ἀσχοληθοῦμε μέ τήν ἐφαρμογή τῶν σωτήριων ἐντολῶν Του, ἀπαιτεῖ κόπο καί προσπάθεια καί ἄσκηση! Ἐνῶ ἕνα «θαῦμα» ἀπό κάποιον «σύμβουλο» (=μάγο, μέντιουμ καί ὅποιο ἄλλο ὄργανο τοῦ διαβόλου) ἀποτελεῖ, σέ μερικές περιπτώσεις, τήν λύση ἐνός βιοτικού προβλήματος. Χωρίς νά χρειασθῆ νά παλαίψουμε γιά τήν διόρθωση τῶν ὅποιων ἁμαρτιῶν μας! Μέ ἴδια νοσοτροπία, κάποιον ἄλλο ἀναζητοῦν τήν ἴδια εὐκολή λύση στοῦς θαυματουργούς ἀγίους!

Τελικά, ποιὰ εἶναι τά μεγαλύτερα θαύματα, τά ὅποια πρῶτα πρέπει νά ἐπιδιώξουμε στήν ζωή μας, ὥστε νά ἀναζητήσουμε καί τούς κατάλληλους ὁδηγούς καί θαυματουργούς;

Νά τί ἀπαντᾷ ὁ ἅγιος Παχώμιος (+15 Μαΐου), μέγας ἀσκητής καί αὐτουργός πολλῶν θαυμάτων:

• Ἐνας ἄνθρωπος εἶναι τυφλός ψυχικά. Δέν βλέπει τό φῶς τοῦ Θεοῦ, ἐξαιτίας τῆς ἀπιστίας του. Ἔρχεται ἕνας ὁδηγός καί τόν βοηθάει νά πιστέψει στόν Κύριο καί νά ἀνοίξουν τά μάτια του καί νά δεῖ τόν μόνο ἀληθινό Θεό. Αὐτό δέν εἶναι θεραπεία (ψυχῆς) καί σωτηρία;

• Ἐνας ἄλλος εἶναι φεύτης καί ἀπατεώνας. Κάποιος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ τοῦ μαθαίνει καί τόν πείθει νά μιλάει ἀληθῶς καί δικαίως. Δέν εἶναι αὐτό θεραπεία πνευματική;

• Ἐνας τρίτος εἶναι πόρνος ἢ ὑπερήφανος. Ἐάν αὐτός μετανοήσῃ μέσω κάποιου δούλου τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι αὐτό σημεῖον (=θαῦμα);

(Βίος Πρῶτος Παχωμίου § 47, ΒΕΠΕΣ τ. 40, σελ. 147).

Λοιπόν, ὁδηγός, ἄνθρωπος καί δούλος τοῦ Θεοῦ εἶναι πρωτίστως καί κυρίως, ὁ ἱερέας-πνευματικός πατέρας καί ὁδηγός. Καί ἡ ἐπιστροφή στόν Χριστό ἐνός ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ τό μέγιστο καί διαρκές θαῦμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

Μερικά πάθη τά λέμε ψυχικά! Μά στήν πραγματικότητα δέν εἶναι καθόλου ψυχικά. Δέν ἀρρώστησε ἡ ψυχή. Τό σῶμα ἀρρώστησε ἀπό τό ἄσχημα σωματικά πάθη. Καί ἔτσι ἐχάλασε ἡ διάθεσή του γιά ὅλα! Καί δέν ἔχει πιά ὄρεξη νά ἀσχολεῖται μέ τά ἄνω. Καί πάει ὅλο στό χειρότερο. Τόσο, πού δέν μπορεῖ πιά νά καταλάβει τί εἶναι ὑγεία· καί τί σωστό!

Στήν κατάσταση αὐτή, ἕνα μένει στόν ἄνθρωπο. Νά τόν σπρώχνει ὁ Θεός, μέ τόν δικό Του τρόπο, σέ αὐτοέλεγκο: Νά βλέπει τά χάλια του! Καί νά τόν κάνει νά ἀναζητεῖ κάποια ἀλλαγὴ! Καλότυχος ὅποιος ὀδηγεῖται σέ τέτοιες σκέψεις! Θά ἀργήσει ἴσως. Ἀλλά θά βρεῖ τήν ἀλήθεια καί τό φῶς.

* * *

Οἱ ἅγιοι παρατηροῦν: Ὅσο πιά πολύ ἀνάψει μέσα σέ ἄνθρωπο ὁ ζήλος, ἕνα αἰσθημα δυνατό καί φλογερό, γιά διόρθωση, κάτι πιά δυνατό ἀπό τήν φλόγα τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας, εὐκόλα ὁ ἄνθρωπος παίρνει τόν δρόμο πρός τά ἄνω!

Τό χειρότερο κακό εἶναι ἡ χλιαρότητα, ἡ ἀβουλία. Αὐτή εἶναι ἡ πνευματική νέκρα!

Τό χειρότερο κακό εἶναι νά ὀλισθαίνει ὁ ἄνθρωπος, ὀλίστημα ἀδιόρθωτο. Δηλαδή νά γλυστράει, νά πέφτει, καί νά μὴ βρῖσκει δρόμο καί τρόπο γιά ἐπιστροφή, γιά διόρθωση!

Μή τό ξεχνᾶτε. Ἡ ψυχὴ ἦταν ὑγιής. Μετά ἀρρώστησε. Ἀπό λάθη

μας ἀρρώστησε. Τῆς χρειάζεται γιάτρος. Γιατρός εἶναι ὁ Χριστός. Καί φάρμακα: ὁ λόγος Του, καί τό Σῶμα Του καί τό Αἷμα Του.

* * *

Ὅμως κανεῖς δέν γίνεται ἀπό ἀρρώστια του καλά, ἐπειδὴ στόν τόπο του ὑπάρχουν γιάτροί καί στά φαρμακεῖα φάρμακα!

Ἡ θεραπεία ἐξαρτᾶται ἀπό ἐμᾶς. Ἐμεῖς ἀναζητοῦμε τόν γιάτρο. Ἐμεῖς ψάχνουμε γιά τά φάρμακα!

Καί δέν ἀρκεῖ νά κουβεντιάσουμε μέ τό γιάτρο. Οὔτε τό νά ἀγοράσουμε φάρμακα.

Πρέπει τόν γιάτρο νά τόν ἀκοῦμε.

Καί τά φάρμακα νά τά χρησιμοποιοῦμε σύμφωνα μέ τίς ὁδηγίες του· σύμφωνα μέ τίς συνταγές.

Διαφορετικά;

Ἀπό τό κακό στό χειρότερο!

(ἀπό τόν Λόγο 83 σέ νοηματική παράφραση)

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος

Ἑπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσιδης*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 1984

Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ, 48100 ΠΡΕΒΕΖΑ

ΜΑΪΟΣ 2011 * Ἀρ. Φύλλου 334* Ἔτος ΛΑ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικὲς Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

